

Janoš je vstal, šel ponoči proč, in odtedaj ne veva, kam je šel, ali ga je sablja sesekala ali se klati po svetu. — Oh, oh, dobri, mili Bog! Moja starka pravi: Andrej, pregrešil si se, ker si sina zapodil od hiše. Potem je povedal Adam Javornik, da ga je videl, kako se potika med Nemci. — Prav govori starka! Gospod Bog nas je kaznoval. Lahko bi naju zdaj živil, ko sem jaz onemogel, moja starka pa trpi bedo, in jaz sem ga zapodil! Nama pa nihče nič.ne da! — Nihče, nihče! — Zakaj pa ni držal prisege?“ je pomirjen pripomnil in sedel, omahnil zopet in povešal glavo, da so se mu vsuli dolgi lasje po obličju in na zlati križec na širokem jermenu torbe.

Ginjen sem ga gledal in pomislil na njegovo staro ženo, kako v gorski koči sama sedi in strada in misli na starega moža, kod se neki zdaj ubija, da bi si prislužil kakšen groš na dan za kruh — ubija sam na stara leta, ker je zapodil sina edinca od hiše zaradi izdajstva zoper cesarja!

Tam daleč v Karpatih blizu Krivana gre na božični večer starka, odeta v platneno krilo in zavita z belo plahto, v cerkev — sirota zapuščena. —

Po svetu se potika stari Andrej, ker je zapodil od hiše sina, podporo starim svojim letom, zaradi izdajstva zoper cesarja.

Andrej pripada sicer zaničevanemu narodu tu na svetu — ali ne pri Bogu: tam bo med izvoljenci.

V borni suknji.

Spisal *Silvester K.*

Ob morski obali vroče Afrike se je pasla čreda velblodov. Eden velblodov, največji v čredi, je legel kakor utrujen na tla in je počival. Pridruži se mu gospodarjev pes, in začneta se razgovarjati.

„Gotovo ne moreš biti ponosen na svojo postavo,“ reče pes, „ker je tako grda, da bi ne mogla biti grša. Barve si umazane kakor kakšna rjava cunjca, noge imaš tanke in koščene, vrat je dolg in zakrivljen, a ustni se ti povešata kakor bi ti hoteli odpasti. Ali kaj, ko bi le svoje grbe ne imel na hrbtu! Ta grba te pači, da se ne da povedati. In naposled poglej še velike žulje, ki jih nosiš na kolenih kakor krpe.“

Velblod molči nekaj časa kakor bi nehote pritrjeval izrečenim besedam, naposled se pa oglasi:

„Nekoliko se pa vendar lahko branim in zagovarjam. Kdor mora težko delati in je trpin kakor jaz, ne more nositi lepe suknje. Rjava — kakor je moja — mu pristojna najbolj in se ne maže kakov katera druga. Kadar me

gospodar obloži s težkim tovorom ali kadar me zajaše, moram poklekniti, ker sem mu previsok; ob trdih tleh in bodečem pesku bi se mi slaba godila, ako bi ne imel trdih žuljev, ki mi varujejo kožo. Dolge in tanke noge me usposobljajo za naglo in vztrajno hojo, vrat pa je pravilno dolg, ker bi sicer pri svoji visoki rasti ne mogel doseči trate. Grba — ta je značilna mojemu rodu in, oprost, če ni meni napoti, naj tudi tebi ne bo. Sicer pa človek dobro pozna moje lastnosti in jih ve ceniti, ker bi v tukajšnjih razmerah ne mogel živeti brez mene. Zato me naziva ladjo puščave. Kmalu zopet nastopimo daljno pot čez peščeno pustinjo. Pojdi z menoj in vedel me boš ceniti.“

„Velja,“ pritrди pes, „hočem te spremljati.“ —

Po žgočem pesku širne puščave se premiče dolga vrsta z blagom obloženih velblodov, takozvana karavana. Tudi znanec pes je zraven. Toda kakšen je! Potr in utrujen šepa poleg svojega prijatelja velbloda; oči ima zatekle, noge boleče, a jezik mu zaradi hude žeje in vročine visi daleč iz gobca. Že čez teden traja več kot trudapolno potovanje, in videti je, da ga še ne bo kmalu konec. Oh, zakaj je šel s karavano! Kako dobro bi mu bilo doma. Ležal bi dobrovoljno v senci in počival v prijetnem hladu. Oh, in kaj je že pretrpel na potovanju! Nekoč ga je skoraj zasul pesek, ki je pridrvil v mogočem vrtincu; pokopal bi ljudi in živali, ako bi se ne bili vrgli na tla. Voda v mehah se je bila posušila že včeraj, in če jih pot ne privede kmalu do kakega studenca, je nevarnost velika, in žeje lahko onemore vsa karavana. In te gladne, vedno kričeče in karavano spremljajoče ptice mrhojede! Pot je zaznamovana s kostmi in celimi okostji padlih živali, in gotovo se je še marsikatera zvijala v poslednjih mukah, ko so jo že začele pri živem telesu trgati nenasitne ptice, ji kljuvale oči in ji parale trebuh.

„Občudujem te,“ reče pes velblodu, „da moreš še tako krepko korakati po žgočem pesku. In ali te nič ne žeja? Le z največjo silo se še vzdržujem na nogah in takoj bi legel, ako bi se ne bal grozne smrti. Oh, in ta žeja! Ali me nič ne obžaluješ?“

„Seveda te obžalujem,“ odgovori velblod, „toda ne morem ti pomagati. Le nekaj ur še potrpi, potem smo pri studencu, kjer prenočimo in kjer si tudi lahko pogasiš žejo. Ali me zdaj še zaničuješ? Ali si že izprevidel, čemu sem ravno tako ustvarjen in ne drugače?“

„Oh, da!“ vzdihne pes. „Čeprav sem te po zunanosti ocenil tako slabo, vendar bi bil zdaj kaj rad v tvoji koži.“

Po velikem trudu dospe karavana proti noči vendarle do studenca. S kako slastjo so si ljudje in živina pogasili žejo. Tudi pes je pil, da se je komaj ločil od vode; potem pa je kakor mrtev padel ves onemogel za šotor svojega gospodarja. Niti za jed ni maral. Velblodi pa so se zadovoljno pasli po zeleni trati, ki je rasla okolo studenca in ki je bila edina sveža in sočnata zelenjad, ki jo je videla karavana od začetka svojega potovanja.

Ko so se ljudje in živina dobro odpočili in si zopet mehe napolnili z vodo, so se podali na težavno pot. Toda po večurnem potovanju že ni

mogel pes naprej. Že ga je hotel gospodar pustiti, ker si ni vedel pomagati. Tu pa pristopi prijatelj velblod, poklekne na tla in vzame psa na svoj že itak s tovorom težko obloženi hrbet.

Karavana je srečno izvršila svoje potovanje in se je tudi srečno vrnila domov. Velblod in pes sta si bila odslej še iskrenejša prijatelja, in kako je zadnjemu ugajala velblodova borna suknja, ker je vedel, kako je ravno ta primerna in kako lepe lastnosti se skrivajo pod njo.

Igrišče.

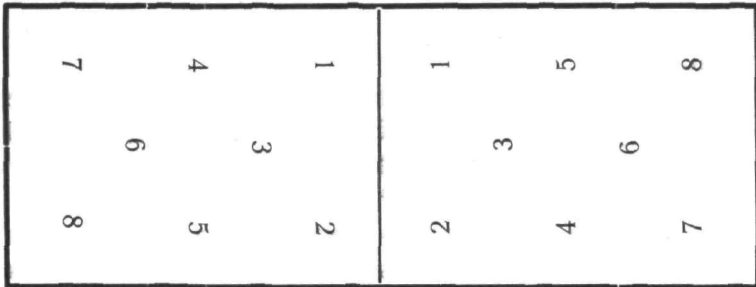
Priobčuje *I. B.*

6. Žoganje s pestjo.

Igrišče za to igro bodi 40 m dolgo in 20 m široko. Igra lahko 8 do 16 igralcev, ki morajo biti izvežbani v metanju žoge, in sicer se bije žoga s pestjo ali s spodnjo laktjo ene roke odspodaj navzgor. Vsi drugi udarci, bodisi z razprostrtimi prsti ali s kakim drugim delom telesa ali odzgoraj navzdol, so neveljavni.*)

Igrišče, čigar strani morajo biti dobro zaznamovane, razdeli v dva enaka dela in potegni počrez vrv, ki je 2 m nad zemljo. (Glej sliko! Na straneh se zabijeta dva kolca v zemljo in nanje pripne vrv.)

Igralci se razdele v dve enaki stranki, ki se vstopita vsaka v svoj oddelek. Če bi bilo mnogo igralcev, se razdele ti v dva dela in igrajo z dvema žogama. V tem slučaju pa moramo razširiti prostor na 30 m širine.

Dolžnost vsakega igralca je, da ostane na svojem prostoru in bije žogo le takrat, kadar pride v njegovo bližino. Navzad tekati ni priporočljivo, ker je dolžnost zadnjega igralca, da žogo odbije. Le zadnji igralec sme stopiti toliko navzad, da žogo še lahko doseže, tudi sme prekoračiti mejo igrišča, če odbije žogo v zraku.

Bistvo igre obstoji v tem, da se „odbije“ žoga, ki jo nasprotna stranka „vrže“ čez vrv, zopet nazaj čez vrv. Vsaka pravilno „odbita“ žoga šteje

*) Žoga za to igro je 20 do 24 cm debela in napolnjena z zrakom.